

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
 לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
 וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
 אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיזי אייזנברג

"בְּסֵר און בְּסֵר" הרב שלמה בסר

רוצים ממנו? התפילה הולכת טוב מאוד אתו!" (ביידיש: "עס דאווענט זיך זייער גוט מיט אים!")

אינני זוכר מה בדיוק קרה אחר כך, אולם, מאורע זה חרוט בזיכרוני כמפגש הראשון שלי עם הרבי. לאורך השנים הבאות היו לי עוד מפגשים רבים עם הרבי, וחלקם היו מאוד מיוחדים.

במהלך אחת היחידויות שלי עם הרבי, בשנת תשל"ג (1973) - אחרי שנישאתי והייתי כבר אב לשלושה ילדים - הזכרתי בין היתר שבתי הבכורה עתידה לחגוג יום הולדתו של חמש בתאריך י"א בניסן, שהוא במקרה גם יום הולדתו של הרבי. שאלתי את הרבי, "הואיל ובין חסידים נהוג לקבל ביום ההולדת איזו שהיא החלטה טובה, להוסיף בקיום מצווה חדשה או בהידור מצווה, הייתי רוצה לדעת האם יש משהו שאוכל לעשות בקשר ליום הולדתה של בתי?"

הרבי חיך ואמר, "אילולא היית שואל, לא הייתי אומר לך על כך; אך, מאחר ששאלת, הייתי מציע שבתך תתחיל להדליק נרות שבת וחג".

חשוב לזכור שהיה זה כשנה וחצי לפני שהרבי יום את 'מבצע נש"ק', במסגרתו קרא גם לבנות קטנות להדליק נרות שבת וחג, כך שבאותו זמן היה זה רעיון חדשני ולא שגרתי. הרבי הבחין בפליאתי, ואמר, "כבר בדקתי זאת מול חסידי גור, בלז וגם בבריסק, שאצל כולם נהוג להדליק נרות שבת לפני החתונה. אני יכול לומר לך בוודאות - תוספת האור שישרה בבית בעקבות כך, יביא תוספת אושר ושמחה".

כאשר יצאתי מחדרו של הרבי, חשתי כאילו אני פוסע על ענן. הרבי אמר לי משהו חדש לחלוטין; הוא העניק לי הוראה חדשה. כמובן, בתי בת החמש החלה להדליק נרות שבת, ומסורת זו נמשכת מדור לדור במשפחתנו.

בהזדמנות אחרת, הרבי ממש הציל את אשתי מיגון ומסבל נוראי. היא הייתה בחודש השביעי להריונה, וסבלה כאבים איומים משום שהתינוק לחץ על עצב כלשהו, עד כדי כך שהיא ממש לא הייתה מסוגלת לקום מהמיטה. דאגתי לה

בולדתי בארץ, כשהייתי בגיל שש, הגרו הוריי לארצות הברית, ובתחילת הדרך התיישבו בשכונת 'קראון הייטס' בברוקלין, שכונתו של הרבי. באותה עת לא היה לנו קשר מיוחד עם חב"ד, אולם אבי היה מתפלל מפעם לפעם בבית המדרש ב-770 איסטון פארקוויי, מרכז חב"ד העולמי. באחת מאותן הזדמנויות - היה זה בשנת תשי"א (1951), זמן קצר לאחר שהתמנה הרבי רשמית למנהיג תנועת חב"ד - ארע המפגש הראשון שלי עם הרבי.

באתי עם אבי לתפילה, ואני נזכר שבית הכנסת היה עמוס עד אפס מקום. חשתי קצת אבוד, וחיפשתי סביבי סידור תפילה, אך לא הצלחתי למצוא. לפתע ראיתי סידור מונח על השולחן. היה זה סידור שהוכן לשימוש של הרבי, אבל הייתי ילד קטן ולא הבנתי זאת. פשוט נטלתי לידי את הסידור. החסידים שעמדו בסמוך ניסו להוציא אותו מידיי, אך בדיוק באותו רגע נכנס הרבי לחדר. הרבי סימן לי להתקרב והזמין אותי לשבת לצדו ולהתפלל יחד אתו מתוך סידורו, וכך עשיתי. החסידים שהיו שם לא ראו זאת בעין יפה, וניסו לסמן לי שאתרחק משם. אך אז הרים הרבי את עיניו ואמר, "מה אתם

«

פרויקט מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש.
 סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום,
 מצויות בידינו קרוב ל-1400 עדויות מכלי ראשון. הערות והצעות יתקבלו בברכה: sipursheli@jemedi.org

MY ENCOUNTER
 with the
REBBE

מאוד, והתקשרתי למזכירות הרבי. עוד באותו ערב, כעבור כמה שעות קיבלתי תשובה: "יבדוק את התפילין שלו".

מיד פניתי לרב יוסף סילברמן, סופר הסת"ם המפורסם ממונטריאול, שם התגוררתי בשעתו, אבל הוא אמר לי שהוא כבר לא בודק תפילין. "הרב סילברמן", אמרתי לו. "זה עתה קיבלתי הוראה מהרבי לבדוק את התפילין מאחר שאשתי אינה חשה בטוב". "אם כך", ענה, "אעשה לך את הטובה הזו".

חלפו כמה שעות מאז הבאתי לו את התפילין, והוא התקשר אלי: "אני מבקש שתגיע הנה". "מצאת משהו לא בסדר?" שאלתי. "הכתב יפה", הסביר הרב סילברמן, "אבל הפרשיות הללו לא נועדו לבתים הללו. בתי התפילין גדולים מדי, ולכן במקום לעמוד בפנים בצורה אנכית, הפרשיות נפלו ושכבו בצורה אופקית. אולם, כעת תיקנתי את הבעיה, יישרתי אותן ותמכתי אותן כדי שיישארו ניצבות במקומן".

אחרי שעברתי אצלו לקחת את התפילין, נסעתי הביתה. השעה הייתה בערך שלוש או ארבע אחר הצהריים, והנה כאשר נכנסתי הביתה, מה אני רואה? את אשתי עומדת במטבח. הייתי בהלם, משום שקודם היא סבלה מכאבים עד כדי כך שלא הייתה מסוגלת בכלל לקום. שאלתי אותה, "מתי התחלת להרגיש יותר טוב?", והיא אמרה, "לא יודעת בדיוק, בערך לפני כשעה וחצי".

סיפרתי לה על תוצאות בדיקת התפילין, ושנינו קלטנו שבדיוק באותו זמן שבו הוצבו מחדש הפרשיות שנפלו על צדן, בו ברגע היא שוב הייתה מסוגלת לקום ממיטת חוליה.

סיפור נוסף שהייתי רוצה לספר ארע סביב חג החנוכה בשנת תשל"ז (1977) וקשור לעסקי. בשעתו הייתה בבעלותי סוכנות נסיעות במונטריאול, וקיבלתי הצעה להעביר את המשרד למיקום מוצלח יותר, אולם גם עלויות השכירות היו משמעותית גבוהות יותר. לא ידעתי מה לעשות, כתבתי מכתב לרבי.

הייתי כל כך שקוע בדאגות שלי, עד ששכחתי שאנשים התבקשו להימנע מלכתוב לרבי באותה תקופה, בעקבות התקף הלב שעבר הרבי כחודשיים קודם לכן. ברגע שקלטתי את הטעות שלי, כעסתי על עצמי על ששלחתי את המכתב. הרבי כבר אמר פעמים רבות: "כשיש לכם ספקות, שאלו תחילה בעצת ידידים מבינים".

מכל מקום, שמחתי כאשר לא הגיע כל מענה. בלבי קיוויתי שהמכתב אבד בדרך ומעולם לא הגיע ליעדו, או שאם כן הגיע, שאחד המזכירים גנז אותו. כך או כך, קיבלתי בעצמי את ההחלטה, והעברתי את המשרד למיקום החדש.

כעבור כמה חודשים, בחג הפסח, ביקרתי את הוריי בניו יורק, ונסעתי במוצאי החג האחרון לקראון הייטס. הרבי חילק

אז 'כוס של ברכה', ואני נעמדתי בתור בין המבקשים לעבור על פני הרבי לקבל מעט יין מידו. כאשר הוא מזג מהגביע שלו לתוך הכוסית שהחזקתי ביד, הוא אמר, "זה עבור המשרד החדש שלך!"

אתם רואים, הוא ידע הכל, וחשב על כל אחד ואחד. נדהמתי מהעובדה שהוא זכר את הבקשה הקטנה שלי למרות שחלפו מאז כבר כמעט שישה חודשים! ממש הייתי בהלם.

פעם, בהזדמנות אחרת עבר גם אחי, נפתלי בסר, לקבל מהרבי כוס של ברכה. זה היה במוצאי חג השבועות. כאשר הרבי מזג לו את היין, הוא שאל אותו, "מה חדש אתך?" נפתלי הופתע מהשאלה. הוא לא ציפה שהרבי יפנה וידבר אליו, והוא לא הצליח להוציא מילה מפיו.

באותה עת, חלפו כבר ארבע שנים מאז שהתחתן, ועדיין לא זכו להיפקד. הוא כתב לרבי וביקש ברכה לזרעא של קיימא, אולם באותו רגע לא מצא את המילים כדי לשוב על בקשתו זו. אולם הרבי מצדו אמר לו בידיש, "זאל זיין בעסער און בעסער" - שפירושו: שיהיה יותר טוב, ועוד יותר טוב, אך הרבי בחר דווקא להשתמש בביטוי "בְּסָר", שהוא גם שם משפחתנו. כאשר אחי סיפר לי על כך, מיד ידעתי שיש דברים בגו. חלפו בדיוק תשעה חודשים, ונולד לו בן זכר. תשעה חודשים בדיוק!

בז' בסיוון הרבי אמר "בסר און בסר", והתינוק נולד בו' באדר - כך שבדיוק כעבור תשעה חודשים היה "בסר" אחד, ואז נולד הדור הבא של "בסר".

הרב שלמה בסר, פעיל ותיק לטובת בתי עלמין יהודיים במזרח אירופה, מילא את מקום אביו כרב קהילת 'בני ישראל', באַפְּרֹוסְטִייד של מנהטן. הוא רואיין בבית הוריו בחודש תמוז, תשע"ד (2014).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ה (1985) — הרבי פרסם רבים את 'פרשת הספרים' - ספרי הקודש וכתבי היד שנגנבו מספריית אגודת חסידי חב"ד, ובכך החלה תקופה קשה וכואבת עבור הרבי ועבור החסידים. בסיומו של מאבק משפטי ממושך, שכלל גם מספר ערעורים, הושבו הספרים בסופו של דבר, כעבור שלוש שנים, בתאריך ב' בכסלו, תשמ"ח (1988). י"ב בתמוז

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015